

18. Den som en faller wän här får, Den får en
får, Och wi skall läggas på wat här.
17. Men att ondt som wi i werlden gör, Det
får wi en gång swara för; När som den lilla timman
de gudar mig båd natt och dag.
16. Swart fallhetssord jag af dig fått, Det hafwer
du mitt hjerter gått; Och fastnat salom taggar war,
En trostull anda för din själ.
15. Men fast för dig minna ierar beta är, Och mi-
na kinder snart förtär; Sändt jag enstär dig lifwål,
En trostull anda för din själ.
14. Du nu till andra wänner går, Och gaf mig
snarta som bief gval; Den ingen mensta från mig
tar, För an jag läggas uti graf.
13. Gaf an det nu det tudes så, Att du från
mig orogen går; Sändt jag ei förglommna kan, Den
fallhetssord som för dig brän.
12. Att hwar falligt bet här är, Att hålla en fal-
ster wän så får; Det blir till slut båd sorg och gval,
Sint den lilla lefnadssdag.
11. Det tuds i werlden wara swart, När wänner
friles at med gråt; Men snart uti den mörta graf,
Stall besa ierat fortas af.
10. Men jag en fattig flida är, Sag böt ei rätta
wänner får; Ly jag ei rikedomar här, Men här bød
Gud till wän och far.
9. Sin tusen tungor mig bet sagt, Och bet uppå
mitt hjerter lagt; Sändt jag aldrig hade troit, Att en
så stor fallhet i dig böt.

27. Men ewigheten ständigt när, Det ingen anda
gj, lefnadssiden at så fort.
26. Gaf jag i att min lefnadsside, Stall fram-
gå uti sorg och gval; Sändt jag tror de snart går bort,
Jag i werlden lewer nöd.
25. Men jag den enda trosten här, Att en gång
på den lilla dag; De lifwer sorgen wänd i frö, Som
långt efter sig.
24. När jag om natten i min brö, Lefnadsside
i min ungdom; Da kanner jag ett sådant bröl, Som
den ingen mensta från mig tar.
23. Min tolt i werlden ringa är, Men om jag
här Gud påfaller får; Den wist en boning at mig får,
Och stall at walfar äras öf.
22. Gaf du här bättre at an jag, Att du mig
ut i din graf; När får der böt en swartst fort,
Gör an jag läggas på min bär.
21. Swart gång jag nu den wänne för, Da öfas
snartan mer och mer; Den snarta aldrig ut mig går,
När i hjerter menat de ungdom.
20. Da all werlden wänner snart förgås, De
utaf fallhet med bestär; I minnen at de för och run,
När i hjerter menat de ungdom.
19. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
18. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
17. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
16. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
15. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
14. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
13. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
12. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
11. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
10. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.
9. Sag fast i werlden upp en ros, Men sann
den wara wän rot; Den wänne så snart böt, S-
men en liten tid så fort.

lesde ett hundra år, Så kan ej den sorgen ur hjertat
mitt gå, En kärlek som aldrig utloknar.

11. Mina kinder de blefna och wisna som hö, När
som jag kommer ihog min lilla sälemö, Min ängstan
föröfar sig dag ifrån dag, Ja bed nu Gud om en lin-
driger lag, Ty si Herren skall döma oss alla.

12. Tänd upp din kärlek min flicka igen, Da får
du wist besöning hos Gud i himmelen, För du kan
borttaga den sorgen så stor, Som uti hjertat på wäna-
nen din bor, Du borttaga kan de sorgsliga tankar.

13. Men ett will jag önska så innerligt nu, Att
wi singe skåda hwarandra inför Gud, För nu will jag
dö om det wore på stund, För det du har gjort mig en
börda så tung, Jag orfar ej i werlden längre lewa.

14. Tårarne flyta från ögonen blå, Ja lifasom wäts-
net i bäckarne små, Mitt hjerta det är list en frästa-
de eld, Jag tror och att wännen förkommer det siess,
En gång på den yttersta dagen.

15. Jag slutar min wisa min hand blir så tung,
För tårar jag ej mer kan skrifa, Den helige Anden
till wittne jag får, Om här någon falskhet uti wisa
min står, Jag skäms gerna snart säga Amen.

Pris: 2 fl. Bico.

GS1195

Twenne nya

Kärleks-Wisor,

Den Första:

Den som i werlden fattig är, etc.

Den Andra:

En wisa jag börjar så simpel och kort, etc.

ESSENCE,
Tryckt hos E. Bergroth, 1846.

[illegible]

8. Du sag nu fore fring werberes ring, En så
dan waader stida sag ei funnit, Sæc blædder ågon och
bwebbleta sind, Så war och den wårmen som sag fallade
for min, En liten tid allfar mig gern.

7. Mitt herta det swider och gränner mig nu, En dag är lisa som arena sin, Mitt namn det är för rits- ga det kan jag förlå, Ed jag är för fattig jag kan dig ei få, Men en fattig kan od riter blifwa.

6. Sag öfstrar jag wore så långt härifrån, Mit jag dina kinder ei sågo, En ritare friares hälsning du fatt, Com dig nu omfamnar så återligt brott, S mitt rum wi'd din lida han sågo.

5. Gfald wi nu ättillias med färefullas find, Gorn
fört så länge trogen har varit, Du tänker att föla dig
en wän som är fin, Men det kan wal hända det blir
ett spilefwin, Mins minn ord föla fida.

4. Svarstöre min vän är du så omvänd istän mig,
 Kan du dig ej litet berösta, Sag beder nu dig så rät
 Hjärtlig, Att du dig omvändet och ej glömmet mig,
 Mitt hjerta det swider så starka.

3. Sag tror wißt att Herren i himmelen wet, hur många lärar har rinnit, De äro väl teknade i him- melens bok, Dem skall du betala om du är mig enot, Och löser det band som är knutit.

L

28. När jag tillbaka på mig ser, Då är wißt mi-
na synder fler; An sanden uti hafwets djup, Min Gud
han hjälpe mig till slut.

29. Nu hafwer jag här allting sport, Att jag ei
 lefwat som jag hört; Jag wifit har ifrån min Gud,
 Och syndat emot all hans bud.

30. Men om jag här fler dar har qwar, Låt mig dock efter Guds behag; Jag här i tiden lefwer så, Att jag en gång himlens fröna får.

31. Den wisan är af ängslan gjord, Med smärta
skrifwer jag hwart ord; Ett såradt hierta är desß blod,
Som såras af salika wännes tal.

32. Men Herren Gud han oss förlåt, Fast wi hvar-
an genom sorg och gråt; Att wi en gång i himlens höjd,
Får mötas med ewig lust och fröjd.

Den andra:
En wisa jag börjar så simpl och kort, Allt efter min
 lilla förmåga, Ty kärleken som wattenet han snart fly-
 ter bort. Jag mistade wännen jag älskade först, Ifrån
 de spädaste åren.

2, Den wisan är diktad allt uti nattetid, Ty sorgen
han borttager sömnen. Jag sörjer och gråter den wän-
nen så söt, Att mina sängslafan de blifwit så blöt, Af
ögonens utgiutna tårar.

Om världens falskhet och menniskofärlig.

Mel.: Till himmelen dit längtar jag.

Den som i werlden fattig är, Will ingen menska hjälpa för; Men älska Gud i all sin tid, Så har man nog till ewig tid.

2. En wisa jag nu sjunga skall, Allt om en kärlek som blef all; Den sten för mig som solen klar, Men wändt sig nu i mulna dar.

3. Gud gifwe att de mulna dar, För mig i him-
len må bli flar; Att de dock alla flarna opp, När jag
till grafven bäres bort.

4. Sag stänkt mitt hjerta åt en vän, Men jag
 fick det så sårt igen; Det ymfeligen sårat sig, Det swi-
 der ständigt uti mig.

5. Men om jag det åt Gud har skänt, Han mig
 wist aldrig från sig wändt; Den wännen som han får
 till sig, Behåller han till ewig tid.

6. Jag mins när du gaf mig din hand, Och tårar på din kinder rann; Då tändes upp ett kärleksljus, Det bar du själf nu bläst ut.

7. At hvad din kærlighedsord var søt, Når vi vårt
vænskabsband opknøt; Vi da med glæde møtt hvar-
an, Og hjerten utaf kærlig brann.

8. Men din kärleksord så hårda blef, De tårar
på mina tinder bref; Och djupa sår i bröstet gaf, Som
följer mig ner i min graf.